

følgende Aar, sikkrer man sig derved imod, at man nærer større Forventning til den for Fremtiden, end her er tilkjendegivet. Jeg siger altsaa, at det moralske Tryk, der, ved at man her vedtager dette Forslag, vil komme til at hvile paa de følgende Rigsdage, er mindre, end om man slet og ret vedtager Forslaget uden denne Tilføining, og altsaa kun bevilger 20,000 Rbd. for dette Finantsaar, uden tillige at udtale, hvor Meget der i de senere Finantsaar kan forventes bevilliget; thi jeg tror, at Summen i modsat Fald vil blive mere ubegrændset, og at Fordringerne efterhaanden ville komme til at angaae større Summer end dem, som her ere stillede i Udfigt, medens man derved, ved at vedtage Udvalgets Forslag, sikkrer sig, at de i Fremtiden ville indskrænke sig til, hvad der her er antydet, som det, der med Rimelighed vil kunne ventes bevilget. Jeg gjør det altsaa til et Bilskaar, for at stemme for de 20,000 Rbd., at Udvalgets Forslag bliver antaget; hvis det derimod ikke antages, vil jeg, dersom der er nogen rimelig Udfigt til at komme til Enighed om at nægte de 20,000 Rbd., gjerne være med at stemme for, at de ikke blive bevilgede.

Winther: Det gjør mig ondt, at det skal have faaet det Udseende, som om jeg var med til at ødsle med Statens Penge. Jeg har ellers altid i Modsetning til den ærede Rigsdagsmand fra Søby (Fischer) været for at spare, hvor Leilighed gaves. Smidlertid skal jeg gjøre opmærksom paa, at det, der har bevæget mig til at tiltræde dette Forslag, er væsentligt Sparfommeligheds-Hensyn, og jeg skal i denne Henseende ganske slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Gte Valgtreds (S. A. Hansen) nu udtalte.

Det blev sagt for, at denne Hjælp burde være ydet andetsteds fra. Deri er jeg enig, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at dette andet Sted, hvorom Taleren er, har at raade over Fordelingen af Udgifter, som udredes af visse Indtægter; men disse Indtægter, navnlig de Indtægter, der her er Tale om, ere Noget, der ogsaa kommer os tilgode, om end indirecte. Har den Betaling, der er bleven

erlagt for Sundtolden, ikke været til Gavn for Danmarks særlige Finantser? Dersom denne Indtægt ikke var tilstede, vilde vi være komne til at betale et ganske andet Tilskud til Statsfornödenhederne, end vi nu gjøre; det maa man ikke overse.

Jeg skal tillige gjøre opmærksom paa et Tilfælde, der er et ganske lignende som det, der her er Tale om. Dengang da Consumtionsen hævedes, indrømmede man ogsaa Erstatning til Folk, som havde været i denne Oppebørsels Tjeneste, navnlig til Sold- og Consumtions-Betjentene, som ikke havde en Smule Krav paa Understøttelse af Statskassen. De fik dog Hjælp, skjøndt de ikke havde mere Krav derpaa, end Helsingørs-Commune har paa at faae Erstatning. Man kunde nu sige at de der i Analogi hermed skulde have Hjælp, ere Embedsmændene, som vare ansatte ved Dresundtoldens Opkrævning; men det er ikke Tilfældet. De fik deres Pension, og dem er der ingen Anledning til yderligere at understøtte. Men Helsingørs Indvaanere have gjort en vis Tjeneste ved denne Oppebørsel, idet de have gjort det beqvemt for Folk at proviantere der, naar de skulde i Land og betale denne forhadte Skat; de have været behjælpelige med paa Toldkammeret at klarere den for Skibene og derved lettet Opholdet for de forbiseilende Skibe. Naar vi betænke, hvor forhadt Danmark har været, fordi det har indkrævet denne Told i Dresundet, kan man ikke nægte, at Helsingør, som har lettet Opkrævningen for de forbiseilende Skibe, har gavnnet os i denne Henseende ligesom Consumtionsbetjentene gavnede os med Hensyn til Consumtions-Oppebørselen. Altsaa jeg seer virkelig slet ikke, at der er noget saa ganske Uørt i den Forholdsregel, som her tages.

Man maa dernæst erindre sig, at den uheldige Stilling, hvori Helsingør er kommet, den er det ikke kommet i ved sin egen Skyld, men ved en directe Foranstaltning fra Statens Side, som er i høieste Grad til dennes Fordeel; det er Noget, som man skal huffe paa, for at man ikke skal sige, at mange Andre kunne komme i uheldige Omstændigheder, og at vi da altid